

Månedens afsløring

Hovsa

... og så døde konen! sagde Bruno. Her stoppede jeg ham. Han havde minutiøst gennemgået sit livs mange erhvervsskift og arbejdspladser uden at nævne noget om familieliv, koner eller kærester. Jeg havde efterhånden fornemmelsen af, at han aldrig havde haft nogen forhold. Da han så er nået frem til efterlønstiden, siger han pludseligt, at efter over 30 års ægteskab døde konen.

Hvorfor har du ikke fortalt noget om dit ægteskab? spurgte jeg, Jeg var aldrig hjemme, svarede han underfundigt. Det passede for så vidt godt nok med, at han havde være langturschauffør i alle årene, men alligevel. Så det svar lod jeg mig ikke spise af med, og til sidst kom det frem, at Bruno ikke brød sig om at tale om sit privatliv.

Det var et både ærligt og plausibelt svar, som jeg selvfølgelig accepterede. Samtidig med jeg inde i mit eget hoved besluttede, at det skal være temaet i denne historie.

*Livet
 har mange overgange,
 det er imellem disse,
 det leves!*

Profil

Bruno Ankjær Bodilsen hedder han, er 83 år og bor i Odinsgade og har boet i Vejle / Uhrhøj i de sidste 60 år. I de sidste mange år, har han været flittig bruger af Hovergårdens aktivitetscenter. Det var her, jeg mødte ham, og opfordrede ham om at fortælle om sit liv:

Jeg gik i skole i Kærbølling ved Bredsten indtil jeg var 14 år, så flyttede jeg over til nabolandmanden og arbejdede som medhjælper, begyndte han. Det var så her, jeg stoppede ham for første gang. Jamen, hvad med dit barndomshjem, hvad lavede dine forældre, spurgte jeg. Jeg har aldrig kendt min far, var svaret. Allerede inden jeg blev født, var der kommet en anden mand i huset, og de fik 4 børn mere. Han var voldelig og en ren sadist. Det var derfor, jeg ville hjemmefra så hurtigt som muligt. At han ikke var min far, fik jeg først at vide som 17-årig.

Arbejdet som landbrugsmedhjælper varede ikke så længe, så blev Bruno optaget på søfartsskolen i Sønderborg og fik grunduddannelsen som matros. Det medførte, at han kunne tage hyre som jungmand. I den første tid blev det på coastere rundt i danske farvande. Men så tilbød der sig en hyre på et stort fragtskib, der sejlede ned gennem Middelhavet, Suezkanalen og hele vejen rundt om Jorden til Kina. Det gav nu ikke de store oplevelser, for Kina var et lukket land. Så da skibet kom tilbage til Hamburg, afmønstrede Bruno igen.

I Danmark ventede militærtjenesten, det blev hos ingeniørtropperne. Der ville Bruno gerne gøre karriere, men det passede ikke med oberstens opfattelse. Men et stort kørekort blev det til, og det åbnede dørene til resten af Brunos erhvervskarriere.

Bruno flyttede til Vejle og fik chaufførjob hos vognmandsvirksomheden Knud Gade. Nogle år senere tilbød der sig en stilling som langturschauffør, og dermed var Brunos erhvervskarriere beseglet, lige indtil efterlønsordningen var en mulighed.

Det var så her konen døde, og Bruno igen blev alene. Det var et stort tab, han måtte leve med. Bruno fandt fiskestængerne frem og gik lange ture op langs Vejle Å. Der mødte han nye venner og blev en del af Vejle Sportsfiskerforening. Det gav nye adspredelser og en spændende lystfiskerudflugt til Brasilien blev det også til.

På et tidspunkt var helbredet ikke mere til sportsfiskeri, men så var det, at Hovergårdens aktivitetshus stod med åbne døre, og de tilbud har Bruno gennem mange år taget imod med åbne arme, faktisk 3 dage i ugen.

Privatliv

Bruno havde en ulykkelig barndom, tør jeg godt påstå. Det lyder ikke som om, det var meget kærlighed og tryghed, han oplevede i de år. Det var der garanteret heller ikke i de næste år, hvor han var yngste mand til søs og senere rekrut ved militæret.

Men der skete noget livsomvæltende, da han som 20-årig slog sig ned i Vejle og kom til at køre med lastbiler. Dem var han god til at manøvrere og bøvle med. Det gav selvtilid og medførte nogle sociale kvantespring. Bruno fandt ud af, at livet også var andet end nederlag. Det gjorde det hele langt mere tilfredsstillende.

Og det er i den slags situationer, lykken tilsmiler en. Pludselig en dag stod hun foran ham. Hvad det var, der skete, kan han selv dårligt vide noget om. Jeg kalder det forelskelse. Det var gensidigt, så de begyndte at tale sammen og lave aftaler. Det blev til kærlighed, og de flyttede sammen og blev til mand og kone.

Og blev til et godt ægteskab. Bevares, de kunne både blive uvenner, skændes og surmule, men overordnet langt det meste af tiden, havde de det godt med hinanden. Det er vel alt sammen, som det skal være i et godt ægteskab, hvor man kæmper for en fælles sag, og ikke bare opgiver og falder til patten. Som Bruno forklarer, at hun en dag sagde til ham, at han skulle slå græsplænen, og han svarede, nej hvorfor skal jeg det, den har da aldrig slået mig! Ha, ha, ja den var da sjov, men det endte med, at han slog græsset - og det var garanteret hverken første eller sidste gang!

8 år inde i ægteskabet, skete miraklet og en lille velskabt pige kom til verden. Det gav nye udfordringer i forholdet, der nu var blevet til en rigtig familie. Også det gik rigtig godt. Bruno fortsatte med langturskørslerne, det gav mange dage med fravær, men når han var hjemme, var han hjemme. Det gav mange muligheder for samvær, udflugter og ferier både udenlands og indenlands. Konens familie knyttede de også tætte bånd til.

Da pigen blev så gammel, at hun kunne tage vare på sig selv, tog konen flere gange med på langturene sydpå. Det gav så nye muligheder for samvær, og som Bruno påpeger, var det ham, der bestemte i de situationer. Fx forklarende han, at en dag sidst på eftermiddagen ned ad de franske motorveje, sagde konen, at nu var hun sulten. Resolut drejede Bruno ind til siden, stoppede bilen og sagde, at nu kan du gå ud til køleskabet og smøre en rugbrødsmad. Det var nu ikke lige det konen havde ment, og umiddelbart efter, sad de på en restauration og studerede menukortet.

Et par år efter, at Bruno gik på efterløn, blev konen syg og fik konstateret kræft. Det gik hurtigt ned ad bakke og en måned senere døde hun. I den tid opholdt Bruno og datteren sig så meget, det var muligt ved hendes sengeleje. Bruno holdt hende i hånden, da hun døde, og han holdt den så længe efter, at den begyndte at blive kold.

Nu var der kun Bruno og datteren tilbage. Hun var for år tilbage flyttet til Sønderjylland og havde fået 2 børn. Dem har Bruno kontakt med hver dag og siger på sin sædvanlige måde, at han frygtede, han snart blev oldenfar. Jeg smilede bare. Han knejsede af stolthed!

*Han holdt hende i hånden,
til den begyndte at blive kold!*

Læs de tidligere måneders afsløringer her: leifbr.dk/ma.htm